

kan noget, bedre vilkår. Med hensyn til undervisningspligten så han således på det, at alle skulle have en undervisningsmængde svarende til, hvad der kan nås på 10 år, men gerne strakt over en 11-årig periode, altså med et pauseår på et eller andet tidspunkt. I øvrigt var det vigtigt at erkende, at der var nogle, som havde brug for et noget længere varende tilbud end andre.

K. Helveg Petersen (RV) mente, at det efterhånden var trængt stærkt ind i bevidstheden hos de unge og deres forældre, at en 7-årig folkeskoleuddannelse ikke slår til i det samfund vi i dag befinder os i. „Man kan altså sige, at den udvikling, der har fundet sted, giver et godt grundlag for optimisme, og hvis samfundet i tilstrækkeligt omfang kan skaffe varierede uddannelsestilbud, vil vi komme nær ved problemets løsning uden at skulle behøve at gribe til en forlængelse af pligten; men jeg understreger: nær ved. Der vil være unge, som vil under alle omstændigheder vil få svært ved at få med på frivillighedens grundlag, og her tænker jeg på den kategori, som især skoleoverlæge H. Lebel i Århus har beskæftiget sig med i en interessant redegørelse i Ugeskrift for Læger. Han har gjort den opfattelse gældende, at det ikke er formålstjenligt at forlænge undervisningspligten for børn, der ikke ønsker at fortsætte deres skolegang, men betragter skolen som en plage, og den opfattelse må vi naturligvis dele; jeg deler den i hvert fald; det vil ikke være formålstjenligt.“

Inger-Lise Bech Hansen (LC) fandt det meget ønskeligt, at undervisningspligten, så snart det lod sig gøre, blev forlænget til 10 år, men understregede samtidig, at der burde være valgfrihed med hensyn til skoleformer og med hensyn til ledige fag. „Man skal ikke have pligt til at modtage undervisning i folkeskolen i 10 år. Der findes heldigvis mange udmærkede former for anden skolegang. Adfærdsvanskelige børn vil netop have en fordel ved at kunne skifte miljø, og her tænker jeg især på efterskoler og kostskoler, som virkelig med deres særdeles dygtige arbejde og forståelse af børnene har været i stand til at rette mange af disse op. Det at spise sammen, dele fælles vilkår og regler har fra gammel tid været af uvurderlig betydning.“

Uden for ordførernes kreds havde *Poul Hartling (V)* og *Bernhard Baunsgaard (RV)* ordet under debatten.

2. Den 18. april 1967 anmeldtes i folketinget (F. sp. 3501) følgende forespørgsel til stats- og udenrigsministeren af *Per Hækkerup, Per Federspiel, Poul Møller, Aksel Larsen, Skytte* og *Niels Westerby*:

„Hvilke oplysninger kan stats- og udenrigsministeren give om den markedspolitiske situation?“